

หยก เรือน พระตำ

玉佩里的太子爷 (3)

จิวเอวี่หลิวหัว 九月流火 เขียน
อ๊ว เปา

หัวใจขาด

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แถมใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

'หยกเร้นชะตา' ได้ดำเนินมาถึงครึ่งทางแล้ว ท่านจึงเบรียลหัว
ไม่ทำให้เราผิดหวังจริงๆ เพราะแค่ครึ่งทางก็สนุกและเข้มข้นแล้วค่ะ
เล่มนี้ในที่สุดฉันก็กับจูจิ้นเหยาที่ได้พบกันเสียที แต่จูจิ้นเหยากลับไม่เชื่อว่า
ฉันอีรัชทายาทผู้สูงส่งกับจีเจ้อจะเป็นคนคนเดียวกันเสียอย่างนั้น คราวนี้
ฉันก็คงต้องเหนื่อยแรงอีกแล้ว

นอกจากนี้การต่อสู้แย่งชิงตำแหน่งชายารัชทายาทก็เริ่มต้นขึ้น
ขณะที่จูจิ้นเหยากลับไปต้องตาจวนไหวหลังจากจินอ๋องจนพวกเขาอยากให้นางมาเป็นชายาเอกของชื่อจื่อ ทว่ากลับมีคนวางแผนขัดขวางขัดขา
จูจิ้นเหยาอยู่ลับๆ คงต้องมาลุ้นกันแล้วละค่ะว่าจูจิ้นเหยาจะเอาตัวรอด
ไปได้หรือไม่ และตำแหน่งชายารัชทายาทกับชายาเอกของชื่อจื่อจะ
ตกเป็นของใครกันแน่ ถ้าอยากรู้แล้วก็พลิกหน้าถัดไปได้เลย

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

"ทูลรัชทายาท เรียนชื่อจ้อย รัชทายาทตรัสได้ไม่ผิด จ้อยยกพวกของ
หม่อมฉันมีขนาดเท่าหัวแม่มือ เนื้อใส่ ข้างในหยกมีริ้วแดงอยู่ราวสิบริ้ว
จริงด้วย หม่อมฉันยังใช้ถุงตาข่ายดินทองหุ้มจ้อยยกพวกไว้ด้วย"

"ทอง..." ฉันอี๋รังเกียจยิ่ง หยกดี ๆ เอาทองมาหุ้มจนกลายเป็นของ
ดาษดิน ข้าเห็นด้วยแล้ววี่

"มีอะไรหรือเพคะ" ชู่จิ้นเหยา มองรัชทายาทด้วยความประหลาดใจ
ระคนสงสัย

"ไม่มีอะไร ข้าเพียงรู้สึกว่าคุณสมบัติของเจ้าพิเศษมากเท่านั้นเอง"
ชู่จิ้นเหยา ยิ้มอย่างเก้อเขิน "ก็พอสมควรอยู่เพคะ"

แนะนำตัวละคร

- * **ฉู่จิ้นเหยา** คุณหนูห้าแห่งจวนฉางซิงโหว ถูกสลัปเดตกับบุตรสาวชาวนา จึงต้องพลัดพรากจากครอบครัวนานถึงสิบสามปี มีนิสัยหัวรั้น
- * **ฉินอี้** รัชทายาทแห่งแคว้นต้าเยียนได้รับบาดเจ็บทำให้ดวงวิญญาณเข้าไปอยู่ในจี้หยกพกของฉู่จิ้นเหยา มีนิสัยหยิ่งทะนง เฉลียวฉลาด
- * **หยางฉีเสยา** หลานสาวของชายาจวินอ๋อง ชอบเสแสร้งต้องการแย่งชิงตำแหน่งชายาเอกของชื่อจื่อกับฉู่จิ้นเหยา
- * **ซูฮุ่ย** พี่สาวบุญธรรมของฉู่จิ้นเหยา ขยันขันแข็งปากร้ายแต่ใจดี คอยช่วยเหลือฉู่จิ้นเหยาอยู่เสมอ
- * **เว่ยอู่** คนของฉินอี้ เป็นขันทีและเป็นหลงจู๊ใหญ่แห่งร้านผ้าอวั้นจื่อ มีชื่อเสียงในแวดวงการค้า

Copyright

48

งานร่วมเรียนแห่งจวนจิ้นต้อง

ฮุ่ยยิ่นผู้เฒ่าจะคาดไม่ถึงอย่างมาก "คุณหนูสี่กับคุณหนูห้าหรือ"
"เจ้าคะ!"

จู่จิ้นเหยาอดหันหน้าไปสบตาจู่จิ้นเสียนไม่ได้ จากนั้นก็เห็นแวว
ไม่ทันตั้งตัวจากในดวงตาของอีกฝ่าย

ฮุ่ยยิ่นผู้เฒ่าที่อยู่ในห้องก็รับมือไม่ทันเช่นกัน ในเวลาเช่นนี้ยัง
ไม่อาจบอกว่าจู่จิ้นเมี่ยวกำลังจะถูกลงไล่ออกจากจวนแล้ว ฮุ่ยยิ่นผู้เฒ่า
ไตร่ตรองพลางกล่าว

"ในเมื่อเชี่ยนจู่ถูกใจ พวกเราอย่าทำตามนั้น รออีกสองสามวันให้
พวกนางเก็บข้าวของเรียบร้อยแล้วค่อยให้ไปเรียนเป็นเพื่อนเชี่ยนจู่"

ในเวลาหัวเลี้ยวหัวต่อพรคดียังมีใครพูดเรื่องจู่จิ้นเมี่ยวจะไป
ปฏิบัติธรรมที่อารามอีกเล่า

วิกฤตที่กำลังจะถูกไล่ไปอยู่อารามของจู่จิ้นเมี่ยวก็คลี่คลายลง

ด้วยประการฉะนี้

เมื่ออุจิ้นเมียวออกมาจากในเรือนตนเอง นางได้อาบน้ำแต่งตัวใหม่ ผิวพรรณดูเปล่งปลั่ง ไม่เห็นสภาพห่อเหี่ยวซีดเซียวเช่นเมื่อไม่กี่วันก่อน แม้แต่น้อย ดวงตาของนางยังแวววาวอยู่บ้าง คิดว่าไม่กี่วันนี้คงร้องไห้มาโดยตลอด แต่ยามนี้สีหน้าของนางดูเยือกหยิ่งอย่างยิ่ง

"มีคำกล่าวที่ว่าป้อเล่อรู้จักการดูลักษณะม้า และก็มีคำกล่าวอีกว่า เล่ห์กล่อมดลื่นกลายเป็นว่างเปล่า คนบางคนนั้นพยายามใช้สารพัดอุบาย หมายถึงโค่นล้มข้า น่าเสียดายที่สุดทำยั้งคงคว้าน้ำเหลว สวรรค์มีตาแท้ๆ"

อุจิ้นเมียวพูดประโยคนี้ต่อหน้าพี่สาวน้องสาวทุกคน น้ำเสียงทั้งได้ใจและโอหัง คุณหนูสามลอบกลอกตา คุณหนูหกสีหน้าเรียบเฉย ประหนึ่งภิกษุชราเข้าฌาน ส่วนอุจิ้นเหยาก็จดจ่ออยู่กับตนเอง ทำเหมือนไม่ได้ยินโดยสิ้นเชิง

หากสวรรค์มีตาจริงๆ คงไม่ปล่อยให้เจ้ากระโดดโลดเต้นเช่นนี้ต่อไป อุจิ้นเหยาก็คิดในใจอย่างไม่สบอารมณ์

เมื่อพ้นวันที่สิบห้า บรรยากาศช่วงปีใหม่ค่อยๆ เลือนหายไป หิมะบนถนนละลายแล้ว ฉางซิงโหวกับจ้าวซือจะนั่งรถม้าไปเยี่ยมเยียนจวนจวินอ่องด้วยตนเอง พร้อมทั้งพาอุจิ้นเหยากับอุจิ้นเมียวไปด้วย

ครั้งนี้อุจิ้นเหยาจะพักที่จวนจวินอ่องเป็นเวลาพิเศษ จากนั้นจะไปพักที่จวนตนเองสองสามวันแล้วกลับมาที่จวนจวินอ่องใหม่ อุจิ้นเหยาไม่รู้เช่นกันว่าวันเวลาที่ต้องวิ่งกลับไปกลับมาเช่นนี้จะดำเนินไปถึงเมื่อใด แต่ก็พอจะสามารถคาดการณ์ได้ เนื่องจากทั้งสองที่ล้วนมีที่พักของนาง

แต่บรรดาเสื้อผ้า เครื่องประดับ และสาวใช้ของนางมีอาจนำไปด้วย
ทั้งหมด อย่างไรก็ต้องทิ้งไว้เพื่อใช้จำนวนหนึ่ง และเนื่องด้วยหลายปัจจัย
ผู้เงินเหยาออกไปข้างนอกคราวนี้ผู้ที่ติดตามข้างกายย่อมต้องมีความสามารถ
และคล่องแคล่ว ทว่าในเรื่องนี้ไม่มีใครอยู่เผ้าก็มิได้ หลังผู้เงินเหยา
ไต่รถรองแล้วจึงตัดสินใจพากงหมัวมัว หลังหลง และเจี้ยเก็งไปด้วย
โดยทั้งตั้งเสียงผู้ซื้อสัตว์ไว้เผ้าเรือน

ก่อนเดินทางผู้เงินเหยาตรวจดูคลังส่วนตัวในปีกเรือนทางทิศตะวันตก
รอบแล้วรอบเล่า เมื่อแน่ใจว่าไม่มีสิ่งใดผิดพลาดก็ลั่นกุญแจประตูโดยทั้ง
ลูกกุญแจปีกเรือนทางทิศตะวันตกไว้ให้ตั้งเสียงคอกหนึ่ง ส่วนที่เหลือนาง
นำติดตัวไปด้วยทั้งหมด แม้ตั้งเสียงจะมีลูกกุญแจปีกเรือน แต่หีบข้างใน
ลั่นกุญแจไว้อีกชั้น ผู้เงินเหยาจึงไม่กลัวว่าจะมีใครวางอุบาย ทั้งลูกกุญแจ
ให้ตั้งเสียงก็เพียงเผ้าไว้เท่านั้น

ผู้เงินเหยา กงหมัวมัว และหลังหลงรวบรวมเครื่องประดับเสื้อผ้า
ที่ใช้ประจำของตนเองลงสองหีบใหญ่ใส่รถม้าไปด้วยกัน ข้าวของที่ใช้ใน
ชีวิตประจำวันที่จวนจวินต้องมียศรับ พวกนางนำของไปมากเกินไปจะ
ไม่นำดู วางตัวเช่นแขกจะดีที่สุด แต่แม้จะกล่าวว่าไปเป็นแขก ทว่า
ถึงอย่างไรฐานะของจวนจวินต้องพิเศษ ย่อมต้องเตรียมทรัพย์สินติดตัว
ไปให้พอ หากเกิดเรื่องไม่คาดฝันขึ้นกะทันหัน ผู้เงินเหยาไม่มีเงินไม่พอ
ทำขายหน้าขึ้นมาจะไม่ได้ อีกทั้งก่อนเดินทางสุหยินผู้เฒ่าได้เรียก
ผู้เงินเหยาไปหา มอบเงินสองร้อยตำลึงให้นางเป็นการส่วนตัว เมื่อรวมกับ
สองร้อยตำลึงที่มอบให้อย่างเปิดเผย ลำพังแค่เงินในมือผู้เงินเหยาจึงมีถึง
สี่ร้อยตำลึง เงินสี่ร้อยตำลึงสามารถซื้อเรือนหลังใหญ่ในเมืองไท่หยวนได้
หลังหนึ่ง สุหยินผู้เฒ่าผู้มีแผนการอยู่ในใจตนเอง กลัวว่าผู้เงินเหยาจะถูก

คนของจวนจวินต้องถูกจึงจำต้องรักษาหน้าวงศ์ตระกูลเอาไว้ก่อน
ล่วงหน้า

อันที่จริงตัวจู่จิ้นเหยาเองก็ได้ขาดแคลนเงิน แต่ละเดือนนาง
ได้เงินปันผลเป็นพันตำลึง แต่สุหยินผู้เฒ่าจู่เตรียมไว้เรียบร้อยแล้ว
จู่จิ้นเหยาจะปฏิเสธได้หรือ อย่างน้อยรายจ่ายอย่างเปิดเผยทั้งหมด
หลังจากนี้ของนางล้วนต้องนับรวมอยู่ในสัร้อยตำลึงนี้

"คุณหนู ขนทึบไปวางเรียบร้อยแล้ว ในห้องก็เซ็ดเสร็จแล้ว ท่านไป
นั่งพักข้างในเถิดเจ้าค่ะ"

"อืม ก็ดี" จู่จิ้นเหยาลุกขึ้นอย่างอาลัยอาวรณ์ กำลังจะเดินเข้าไปใน
ห้องที่จวนจวินต้องจัดไว้ให้ เรือนของนางอยู่ในสวนบุปผา ขนาดไม่นับว่า
ใหญ่ เป็นเรือนหลักขนาดสามห้อง ได้ขายคามีห้องมุมหนึ่งห้อง สองฝั่ง
ทางทิศตะวันออกและตะวันตกมีเพียงกำแพง ไม่มีปีกเรือน ทางทิศใต้
มีเรือนบริวารขนาดสองห้องสำหรับให้บ่าวไพร่พักอาศัย เรือนแห่งนี้สว่าง
และกว้างขวางผู้เรือนเจ้าอาวาสของนางไม่ได้ แต่ยงดีที่สถานที่ตั้งงาม
เดินออกไปไม่กี่ไกลก็เป็นสระบัว ปลูกต้นไม้บุปผาไว้เต็มรอบเรือน อีกทั้ง
บุปผาก็ผลิบานตลอดสี่ฤดู

จู่จิ้นเหยาชอบต้นดุษี่^{*}ให้ถึง* สองต้นที่อยู่ในลานเรือนเป็นพิเศษ
หลังเรือนยังมีต้นหลั่นฮวาอิง^{**} ต้นสูงใหญ่อีกต้น คิดว่าเมื่อถึงฤดูใบไม้ผลิ
จะต้องงดงามเป็นแน่แท้

นางเพิ่งมาถึงก็ชมชอบต้นไม้ไม่กี่ต้นนี้แล้ว แม้แต่ห้องก็ยังไม่สนใจ
จะเข้าไปดู หลังหลงกับเจียเกิงจึงอาศัยโอกาสนี้ใช้น้ำเซ็ดถูภายในห้อง

* ดุษี่ให้ถึง เป็นพืชที่อยู่ในตระกูลแอปเปิ้ล มีชื่อทางวิทยาศาสตร์ว่า Malus halliana Koehne มีดอกสีชมพู
หรือสีออกม่วง

** หลั่นฮวาอิง หมายถึงต้นศรีตรัง หรือต้น Blue Jacaranda มีดอกสีม่วงหรือน้ำเงินอมม่วง

อีกรอบ

ฉูจิ้นเหยาถูกสาวใช้ลากออกมาจากใต้ต้นไม้ทั้งที่ยังอาลัยอาวรณ์ จากนั้นก็รื้อร่านางเข้าไปพักผ่อนในห้อง เรือนน้อยแห่งนี้มีขนาดใหญ่ คล้ายว่าเตรียมไว้ให้สตรีตั้งแต่เริ่มสร้างจึงตั้งใจตกแต่งลานเรือนให้วิจิตรเป็นพิเศษ แม้กระทั่งตัวเรือนก็หรูหรางดงาม ประณีตบรรจง

เมื่อนางเข้ามาในเรือนก็มองเห็นห้องโถงกลางเป็นอย่างแรก กลางผนังห้องมีภาพสาวงามแขวนอยู่ภาพหนึ่ง ตรงหน้าเป็นเก้าอี้พนักกลม สองตัว ตรงกลางมีโต๊ะเล็กขาสูงตั้งอยู่หนึ่งตัว เห็นได้ชัดว่านี่เป็นที่สำหรับเจ้าของเรือนใช้นั่งรับแขก ถัดมาเป็นเก้าอี้ไม้เรียงกันสองแถว มีแจกันและ ถาดผลไม้วางประดับอยู่ระหว่างเก้าอี้ ไม่มีสิ่งใดน่าดู ฉูจิ้นเหยาจึงเดินไปทางทิศตะวันตก ห้องโถงกับห้องทางทิศตะวันตกถูกกั้นด้วยฉากกั้นลม สีตอน บนฉากปักเป็นภาพดอกช่อให้ถึง ดอกโบตั๋น และหญิงงาม ชมบุปผา โอ่อ่างามสง่าเป็นที่สุด

ด้านในสุดของห้องทางทิศตะวันตกประดับด้วยเตียงปาญูหนึ่งหลัง เครื่องนอนถูกเปลี่ยนเป็นของจากจวนฉางซิงไห่ทั้งหมด เตียงปาญูมีราคา ไม่น่าจะน้อยๆ ด้านนอกสุดเป็นเสาและรั้วกันเตียงไม้ฉันทน์แดงฉลุ ส่วนที่ ด้านในพวกแท่นเหยียบและตู้ข้างเตียงที่ควรมีล้วนมีครบทั้งสิ้น เมื่อปล่อย ม่านเตียงชั้นนอกสุดลงมา ในนี้ก็ราวกับเป็นห้องเล็กๆ ห้องหนึ่ง ห้องทาง ทิศตะวันตกวางเตียงปาญูไว้หลังหนึ่งแล้ว เมื่อวางโต๊ะเครื่องแป้งลงไป อีกตัวก็เหลือที่ว่างไม่เท่าไร ดังนั้นพวกตั้งหัวอันและโต๊ะน้ำชาสำหรับ ใช้รับแขกจึงวางไว้ในห้องทางทิศตะวันออก วันหน้าหากมีสหายสนิท มาเยี่ยมเยียนใช้โถงกลางต้อนรับจะดูห่างเหินเกินไป การตกแต่งจัดวาง ที่ให้ความรู้สึกสนิทชิดเชื้อแต่ไม่มั่งงายอย่างห้องทางทิศตะวันออกนี้ถือว่า

กำลังพอดี

ฉู่จิ้นเหยาสำรวจดูจากข้างในแล้วออกมาดูข้างนอก รู้สึกว่าการเตรียมพร้อมนี้ของจวนจวินอ่อนน้อมว่าตั้งใจอย่างยิ่ง ยิ่งดีที่จวนจวินอ่อนน้อมได้ประเมินไม้ตรีฉินพี่น้องระหว่างนางกับฉู่จิ้นเมี่ยวผิตไป หากจัดให้พวกนางสองคนอยู่ในเรือนเดียวกันคงจะครึกครื้นเป็นแน่

ที่พักของฉู่จิ้นเมี่ยวอยู่ใกล้ไม่ไกลจากนาง เดินผ่านสระบัวไปเรือนไม้ নয়ริมน้ำหลังนั้นก็ที่พักของอีกฝ่าย บัดนี้ยังเป็นฤดูหนาว บริเวณเรือนของฉู่จิ้นเมี่ยวมองไม่เห็นสิ่งใดเป็นพิเศษ แต่ถ้าหากรอจนถึงฤดูร้อนดอกบัวบานสะพรั่งเต็มสระ ฉู่จิ้นเมี่ยวอาศัยอยู่ใกล้สระบัวย่อมเห็นแต่ความงดงามเจียบสงบเปี่ยมสุนทรีถึงขีดสุด

ยามค่ำ ขณะพลัดเปลี่ยนเสื้อผ้า เจี้ยเกิงกลับมาจากการสืบข่าว นางกล่าวกับฉู่จิ้นเหยาว่า "คุณหนู บ่าวลอบไปดูที่เรือนของคุณหนูสิมาแล้ว เจ้าคะ การตกแต่งในเรือนนางอัดคัดอย่างยิ่ง ตรงกลางห้องมีภาพปักรูปดอกเหมย ดอกกล้วยไม้ ต้นไผ่ และดอกเบญจมาศ ทางทิศตะวันตกเป็นเตียงแบบมีหลังคาหนึ่งหลัง ส่วนทางทิศตะวันออกนอกจากโต๊ะกับตั้งอย่างละตัวก็ไม่มีสิ่งใดอีก เรือนนางมองไปทางใดก็ว่างเปล่า ลมพัดยังมีเสียงสะท้อนออกมาได้ ไฉนเลยจะสบายเท่าเรือนของคุณหนู"

ฉู่จิ้นเหยาหัวเราะ อะไรคือลมพัดยังมีเสียงสะท้อนออกมาได้ เจี้ยเกิงทั้บถมคนจนติดเป็นนิสัย ฉู่จิ้นเหยาได้แต่ถลึงตาใส่นางผ่านคั่นช่อง

"เจ้าพูดเก่งเสียจริง ห้ามพูดจาเย้ยผู้อื่นเวลาอยู่ข้างนอก"

"บ่าวทราบบ้างเจ้าคะ" เจี้ยเกิงบ่นปากแล้วกล่าวว่า "ทว่าแม่จะเป็น

เช่นนี้คุณหนูก็ยิ่งดูเหมือนชอบใจอย่างยิ่ง นางยังพูดด้วยว่าฤดูหนาวพักอยู่ริมสระบัวนั้นดีที่สุดในชีวิต แต่เปิดหน้าต่างก็มองเห็นซากบัวเต็มไปหมด ยามค่ำยังสามารถได้ยินเสียงลมกระทบซากบัวดังงามเงียบสงบเป็นที่สุด"

ฉู่จิ้นเหยาหลับเอย่ว่า "ข้าจำได้ว่าสระบัวยังเป็นน้ำแข็งอยู่ นางไม่หนาวหรือ"

เจี๋ยเกิงส่ายหน้า เวลานี้ฉู่จิ้นเหยาต้องการตกแต่งในเรือนของตนเองอีกครั้ง รู้สึกในทันทีว่าจวนจวินอ๋องมีเสียงแรงแท่งที่เป็นจวนจวินอ๋อง ไม่กล่าวถึงทรัพย์สินเงินทอง ลำพังเพียงวิธีการควบคุมความคิดจิตใจคนพรรค์นี้ตระกูลชนชั้นสูงอย่างพวกนางก็ยังไม่อาจเทียบได้

ฉู่จิ้นเหยาพึมพำ "ไม่ว่าจะน้ำแข็งในสระหนาวหรือไม่ สระน้ำใหญ่เพียงนั้นทั้งเรียบและโล่ง เล่นเลื่อนน้ำแข็งจะต้องสนุกมากเป็นแน่"

หลังหลงถูกทำเอาตกใจจนสะดุ้ง รีบร้องเรียกทันที "คุณหนู!"

ฉู่จิ้นเหยาได้สติกลับมา โบกมือพลางกล่าวว่า "ข้าพูดไปอย่างนั้นเอง ข้ารู้หนักเบาอยู่ วันนี้พวกเจ้าเหนื่อยมาทั้งวัน ไปพักผ่อนเร็วหน่อยเถิด เช้าตรู่วันพรุ่งนี้ต้องไปคารวะชายาเฒ่า จากนั้นก็ต้องไปเข้าเรียนเป็นเพื่อนเซี่ยนจู่ ยังมีงานต้องทำอีกมาก"

"เจ้าคะ"

หลังหลงและเจี๋ยเกิงหิวผมให้ฉู่จิ้นเหยาจนสิ้นสรวล ปรนนิบัตินางขึ้นเตียงนอนก่อนปิดรั้วกันเตียงชั้นนอกสุด ฉู่จิ้นเหยามองเห็นแสงมิดสลัวลงในทันที คล้ายว่านางตกอยู่ในพื้นที่เล็กๆ เพียงลำพัง จากนั้นตะเกียงด้านนอกเตี๋ยก็ดับลง

ฉู่จิ้นเหยาหลับตาลง ตามหลักนางควรนอนได้แล้ว นางอยากจะบอกฝันดีตามความเคยชิน ทันใดนั้นก็นึกขึ้นได้ว่าบัดนี้นางอยู่คนเดียว

บอกไปก็ไม่มีใครได้ยิน

นางเอ๋อมมือไปคลำจี้หยกพกที่วางไว้ได้หมอน จี้หยกพกให้ความรู้สึกทั้งอุ่นและเย็น มองไม่ออกแม้แต่น้อยว่ามันเคยส่งเสียงพูดและกลายร่างได้ในยามกลางวัน

ฝันดีจี้เจ้อ ชู่จิ้นเหยาพูดในใจ ก่อนหลับตาเข้าสู่ห้วงแห่งความฝัน ก่อนชู่จิ้นเหยาจะเข้าสู่นิทรา ตรงหน้าพลันปรากฏเงาคนเงาหนึ่ง อีกฝ่ายถูกคนล้อมไว้แน่นหนา มองเห็นได้เพียงชายเสื้อสีน้ำตาลแดง รวมถึงดวงตาที่ใสกระจ่างแผ่รอยยิ้มคู่หนึ่ง

ชู่จิ้นเหยาคิดถึงวัยอาการสะลึมสะลือว่านางคงเกิดภาพหลอนเข้าแล้วกระมัง นางคิดคำนึงเรื่องนี้ทุกวัน คิดบ่อยครั้งเกินไปทำให้มองเห็นใครก็เหมือนคนที่ตนเองรู้จักไปเสียหมด บุรุษผู้นั้นกับจี้เจ้อน่าจะเพียงคล้ายคลึงกันเล็กน้อย แต่นางกลับเห็นเป็นอีกคนไปเสียได้

นางทบทวนตนเองเสียๆ ก่อนหลับสนิทไป

วันรุ่งขึ้น ชู่จิ้นเหยาตื่นแต่เช้าตรู่ไปคารวะชายาเฒ่าแห่งจวนจวินอ๋อง เหมือนเช่นทุกครอบครวั ชายาเฒ่ามีฐานะสูงสุดในจวนจวินอ๋อง เมื่อถึงเวลาคารวะยามเช้าในเรือนชายาเฒ่ามีคนอยู่มากมาย บุตรสาวสายตรงสายรองรุ่นหลาน ชู่จู่ และชายาจวินอ๋องผู้เป็นสะใภ้ ตลอดจนสาวใช้และบ่าวหญิงผู้วัยของเจ้านายแต่ละคนล้วนเบียดเสียดอยู่รวมกัน และบัดนี้ยังมีชู่จิ้นเหยากับชู่จิ้นเมี่ยวเพิ่มมาอีกสองคน

ชู่จิ้นเหยามาถึงเร็วกว่าชู่จิ้นเมี่ยว ชู่จิ้นเมี่ยวกระวีกระวาดมาถึงเรือนชายาเฒ่า ครั้นเปิดม่านออกก็พบว่าชู่จิ้นเหยามาถึงแล้ว ใบหน้าของนางบึ้งตึงทันควัน ส่วนชู่จิ้นเหยาไม่แม้แต่จะแสดงออกทางแววตา ถือเสียว่า

ตนเองมองไม่เห็น

ถึงอย่างไรจากเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคราวก่อน เกรงว่าคนของจวนจวินอ๋อง คงจะรู้ความสัมพันธ์ระหว่างพวกนางสองคนดีอยู่แล้ว ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ยังต้องมัวคำนึงถึงเรื่องความอัปยศในครอบครัวไม่ควรแพร่พรายอะไร อีกเล่า

หาได้ยากที่ชายาเฒ่าจะได้เห็นเด็กรุ่นลูกรุ่นหลานมากมายเพียงนี้ ในคราวเดียว นางดีใจจนยิ้มไม่หุบ หลินเป่าจูเป็นผู้ที่สบายใจที่สุดในห้อง นางซุกร่างออดอ้อนอยู่ในอ้อมแขนชายาเฒ่า

"ท่านย่า วันนี้ข้าจะต้องเข้าเรียนแล้วหรือเจ้าคะ"

"เจ้านี่นะ ชนอย่างกับลิง เหตุใดถึงไม่อยากไฝหาความก้าวหน้าเล่า!" ชายาเฒ่าสะกิดปลายจมูกเขียนจู่พลางดุด้วยท่าทางสนิทชิดเชื้อ

เขียนจู่กอดแขนชายาเฒ่าพลางทำท่าทางบิดพลิ้วไขสือทันที จูจิ้นเหยาเห็นแล้วตกใจอยู่บ้าง สุนัขยินผู้เฒ่าดูเคร่งขรึมมาแต่ไหนแต่ไร บรรดาพวกนางพี่น้อง แม้กระทั่งจูจิ้นเสียนที่เป็นที่โปรดปรานที่สุดและ คุณหนูเจ็ดที่อายุน้อยที่สุดก็ยังไม่กล้าออดอ้อนสุนัขยินผู้เฒ่าดู แต่คิดไม่ถึงว่าในจวนผู้อื่น หลานสาวกับผู้เป็นย่าจะอยู่ด้วยกันเช่นนี้

ชายาเฒ่าคล้ายว่าถูกรบเร้าจนหมดปัญญา ได้แต่กล่าวว่า "เอาเถิด ในเมื่อเจ้ายังไม่มีแกใจจะเรียน เช่นนั้นก็พักอีกหนึ่งวัน จำไว้ว่าวันพรุ่งนี้ ไม่ว่าอย่างไรเจ้าก็ต้องไปเข้าเรียนแล้ว!"

เขียนจู่ตอบรับเสียงอ่อนหวานทันที เดิมทีจูจิ้นเหยานึกว่าเขียนจู่ ถูกตามใจอย่างมาก ขอเพียงเขียนจู่เรียกร้อง ชายาเฒ่ากับชายาจวินอ๋อง ล้วนปฏิเสธไม่ลง แต่ครั้นยามเที่ยงเห็นผู้มาเยือนอีกคน นางก็รู้ว่าตนเอง คิดง่ายเกินไป

ชายาจวินต้องกล่าวแนะนำพลางยิ้มจนตาหยี "นี่คือหลานสาว
ทางบ้านเดิมของข้า นามว่าหยางฉีเสยา ต่อไปพวกเจ้าต้องเข้าเรียนด้วยกัน
สนิทสนมกันเอาไว้"

เวลานี้ฉู่จิ้นเหยาออกไปยังสตรีที่อยู่ข้างกายชายาจวินต้อง
สกุลหยางหรือ มิหนำซ้ำยังเป็นหลานสาวของชายาจวินต้อง คงเป็น
ญาติผู้พี่ของเชียนจู่ ญาติผู้น้องของซือจื่อ

ฉู่จิ้นเหยาเกิดความรู้สึกคุ้นเคยแปลกๆ ขึ้นมาในทันใด

หยางฉีเสยาสวมเสื้อไหมกันหนาวสีขาว ท่อนล่างสวมกระโปรงจีบ
สีแดงแก่นางมีใบหน้ากลมและรูปร่างเล็กเหมือนชายาจวินต้อง ดูเป็นมิตรยิ่ง
หยางฉีเสยายิ้มพลางเดินมาจับมือฉู่จิ้นเหยา มองซ้ายมองขวาอยู่หลายอึดใจ
ถึงได้ถอนหายใจแล้วกล่าวขึ้น

"ข้าเพิ่งเคยเห็นน้องหญิงที่น่านองเพียงนี้เป็นครั้งแรก วันนี้ได้พบ
น้องหญิงถึงได้รู้ว่าที่แท้ข้ามีชีวิตอย่างเสียเปล่ามาตลอดหลายปี"

รอยยิ้มฉู่จิ้นเหยาดูกระอักกระอ่วนเล็กน้อย นางรีบพูดว่า "ไม่ถึง
เพียงนั้น แม่ของข้าชมเกินไปแล้ว"

"พวกเรามีความสัมพันธ์กันเช่นนี้ โยเจ้ายังเรียกข้าว่าแม่นางหยาง
อยู่อีกเล่า!" หยางฉีเสยากล่าวยิ้มๆ "ข้าอายุเทียม* สิบห้าปี เจ้าเล่า"

"ข้าสิบสี่ปี"

"เช่นนั้นก็ดี ข้ามีน้องสาวเพิ่มอีกคนแล้ว" หยางฉีเสยาจับมือฉู่จิ้นเหยา
ไว้ด้วยท่าทางสนิทสนมอบอุ่น พูดจាកันอย่างคุ้นเคยอีกสักพัก พอ
หยางฉีเสยาได้เห็นฉู่จิ้นเหยาที่ยืนอยู่อีกด้านก็ยิ้มพลางเอ่ยถาม "แล้ว

* อายุเทียม เป็นการนับอายุแบบหนึ่งของจีน ซึ่งจะนับอายุเป็นหนึ่งปีตั้งแต่แรกคลอด เมื่อถึงตรุษจีนจะ
นับเพิ่มอีกหนึ่งปี ตัวอย่างเช่นเด็กเกิดวันสิ้นปีนับเป็นอายุหนึ่งขวบ เมื่อถึงวันตรุษจีนในวันรุ่งขึ้นก็จะมีอายุ
สองขวบทันที ซึ่งหากนับอายุตามแบบปัจจุบันเด็กจะมีอายุเพียงสองวันเท่านั้น

น้องหญิงผู้นี้เล่า"

จู่จิ้นเมี่ยวถูกเมินมาครึ่งค่อนวันทำให้เก้อกระดากอยู่บ้าง นางผีน
ยืมตอบว่า "ข้าก็สิบสี่ปีแล้วเช่นกัน"

"ตายจริง บังเอิญปานนี้เชียว!" หยางจี้สยายกมือปิดปากด้วยความ
ตกใจ สีหน้าก็คาดไม่ถึงยิ่ง ถึงกระนั้นจู่จิ้นเหยากลับรู้สึกว่สีหน้าท่าทาง
และน้ำเสียงของนางออกจะดูเกินจริงอยู่บ้าง

หยางจี้สยาถาม "พวกเจ้าสองคนเป็นพี่น้องร่วมจวน ทั้งยังเกิด
ปีเดียวกันด้วย ถึงกับบังเอิญปานนี้เชียว!"

พูดอยู่ว่เป็นพี่น้องร่วมจวน อายุเท่ากันมิใช่เรื่องปกติหรือไร
จู่จิ้นเหยาได้แต่ยิ้มพลางเอ่ย "บังเอิญจริงๆ"

ไม่ผิดจากที่คาด เขียนจุ่พูดเรื่องนี้ขึ้นบ้างแล้ว "พวกนางสองคน
ไม่เพียงอายุเท่ากัน อันที่จริงวันเกิดก็ใกล้กันมากด้วย ขณะพวกนาง
สองคนลี้มตาดูโลกบังเอิญประสบกับเหตุการณ์กองทัพศัตรูกรานพอดี
จึงถูกสลัปลับตัวกัน จู่จิ้นเมี่ยวถูกอุ้มกลับจวนจงชิงโหว จู่จิ้นเหยาถูกทิ้งไว้
ข้างนอก จวบจนเมื่อปีก่อนเพิ่งตามตัวกลับมาได้"

นี่เป็นเรื่องประหลาดหายากที่สุดเท่าที่เขียนจุ่เคยได้ยินมา นางแทบ
อยากรจะเล่าให้ทุกคนที่พบฟัง ในขณะที่จู่จิ้นเหยากับจู่จิ้นเมี่ยวซึ่งเป็น
บุคคลในเรื่องกลับมีสีหน้าบ้านยากพร้อมกันโดยมิได้นัดหมาย หยางจี้สยา
ดูทานด้วยความประหลาดใจ นางใช้มือปิดปากพลางมองจู่จิ้นเหยากับ
จู่จิ้นเมี่ยวสลัปลับกันไปมาสองสามที ก่อนดึงมือพวกนางสองคนมาไว้บน
ฝ่ามือตนเองด้วยท่าทางสนิทสนมอบอุ่น

"ไม่เป็นไร ได้พบกันก็คือวาสนา พวกเจ้าสองคนมีวาสนาต่อกัน
เพียงนี้ เห็นทีสวรรค์คงจะส่งมาให้เป็นพี่น้องกันแล้ว"

ฉู่จิ้นเหยากับฉู่จิ้นเมี่ยวต่างยิ้มน้อยๆ โดยมีได้ตอบรับ

แต่ฉู่จิ้นเหยากลับถอนหายใจ นางพอจะรู้ความคิดของชายา
จวินอ๋องแล้ว

ที่ชายาเฒ่าบอกว่าวันนี้ไม่ต้องเข้าเรียน อันที่จริงเดิมทีมิได้เป็น
เพราะเชียนจู่ แต่เป็นเพราะหยางฉีสยายังไม่มา ถึงเชียนจู่จะไม่ขอ วันนี้
ก็ไม่มีทางเริ่มเรียน

หลังชายาจวินอ๋องแนะนำหยางฉีสยาให้เหล่าคุณหนูรู้จักแล้วก็เดิน
ออกไปก่อน ปล่อยให้แม่นางน้อยทั้งหลายอยู่กันไป บัดนี้ผู้ที่นั่งอยู่ใน
ห้องนั้นมีฉู่จิ้นเหยา ฉู่จิ้นเมี่ยว เชียนจู่ หลินเป่าอิงบุตรสาวคนโตสายรอง
ของฉู่จู่ หลินเป่าหวนบุตรสาวสายตรง รวมถึงหยางฉีสยาหลานสาวของ
ชายาจวินอ๋อง

ผู้ที่จะไปเข้าเรียนด้วยกันในวันหน้าเกรงว่าคงเป็นคนเหล่านี้แล้ว

เชียนจู่ยังแล้วรู้สึกเบื่อ ต้องการลากคนทั้งหลายออกไปเล่นข้างนอก
ให้ได้ ฉู่จิ้นเหยาเพิ่งมาใหม่ยอมไม่ยอมเอ่ยปากตอบรับง่ายๆ ขณะที่
หยางฉีสยาช่วยสาวใช้เกลี้ยกล่อมเชียนจู่

"เป่าจู่ ยามนี้อากาศยังไม่ดีขึ้น พื้นเต็มไปด้วยน้ำแข็ง ออกไปจะมี
อะไรสนุกกัน มิสู้อยู่คุยเป็นเพื่อนผู้อาวุโสในนี้จะดีกว่า"

เชียนจู่ยังมีท่าทางไม่ยินยอม หยางฉีสยาเกลี้ยกล่อมต่ออย่างอดทน
และจริงจัง ขณะที่ฉู่จิ้นเหยาหันไปถามหลินเป่าหวนเบาๆ

"พี่หญิงหยางดูคล้ายว่าจะสนิทสนมกับเชียนจู่มาก"

"ใช่แล้ว นางเป็นหลานสาวแท้ๆ ของท่านป้าสะใภ้ มาพักที่จวิน
จวินอ๋องเป็นประจำ แม้แต่คนในเรือนท่านย่าก็คุ้นเคยกับพี่หญิงหยาง
ไม่น้อย"

จู่จิ้นเหยากระจ่างแจ้งทันที เรื่องนี้อธิบายได้แล้ว จวนไหนหลังจากจิ้นอ๋องเลือกสหายร่วมเรียนให้เขียนจู่จากตระกูลที่เกี่ยวข้องกัน ในเมื่อหาจากตระกูลเดิมของจู่ที่เป็นสระไกร้งแล้วก็ไม่เห็นเหตุผลจะข้ามสกุลหยางที่เป็นตระกูลเดิมของชายาจิ้นอ๋องไป แม้จะไม่ว่าเพราะเหตุใดสหายร่วมเรียนที่เดิมที่มีสองคนถึงกลายเป็นสามคน แต่นี่มิใช่เรื่องสำคัญอะไร ถึงอย่างไรการเพิ่มคนไม่กี่คนก็เป็นเรื่องง่าย แคชายาเผาพูดเพียงคำเดียวเท่านั้น

เขียนจู่ถูกหยางฉีเสยาเกลี้ยกล่อมจนหมดอารมณ์จึงกล่าวว่า "ก็ได้เช่นนั้นข้าไม่ออกไปข้างนอกแล้ว แต่ในเรือนท่านอย่าอับอวนเกินไป นั่งไม่สบาย มิสู้ไปเล่นหมากขงหลู* ที่เรือนข้ากันดีกว่า"

หยางฉีเสยาก็ยังไม่ยอมไป แต่คนอื่นๆ กลับรู้สึกว่าการข้อเสนอนี้ไม่เลว หยางฉีเสยาจึงได้แต่กลืนคำพูดลงท้องไปทั้งหมด หลังคนทั้งหลายได้ข้อตกลงแล้วก็พากันลุกขึ้นเรียกสาวใช้ของตนเอง เพียงชั่วขณะในห้องอุ่นก็อุ่นววยอยู่กับการคลุมเสื่อคลุมและส่งเตาอุ่นมือ

เขียนจู่อยู่ไม่ได้ เพิ่งจะผูกสายรัดเอวเสร็จก็วิ่งออกไปแล้ว สาวใช้ที่เหลือก็ตามออกไปทันที จู่จิ้นเหยาอุบรอยยับบนเสื่อคลุมให้เรียบแล้วตามไปเช่นกัน หยางฉีเสยาก้าวออกจากประตูเป็นคนสุดท้าย หลันเจ๋อมองเห็นหยางฉีเสยาก็กล่าวยิ้มๆ

"คุณหนูหยางไยท่านก็จะออกไปด้วยเล่าเจ้าคะ"

ข้างกายชายาเผ่ามีสาวใช้ใหญ่อยู่สองคน หนึ่งในคือหลันเจ๋อ สองคือชยาปัว หลันเจ๋อพูดเก่ง ชายาเผ่าจึงชอบนางอย่างมาก แม้หลันเจ๋อจะเป็นสาวใช้ แต่งานที่ทำล้วนเป็นงานเบาๆ อย่างการปรนนิบัติชายาเผ่า

* หมากขงหลู หมายถึงแบ็กแกมมอน (Backgammon) เป็นเกมกระดานรูปแบบหนึ่ง ผู้เล่นต้องสลับกันทอยลูกเต๋าเพื่อนำเบี้ยออกจากกระดานให้หมดเป็นคนแรกจึงจะถือว่าเป็นฝ่ายชนะ

ปกติที่ทำมากที่สุดก็คือการกินและคุยเล่นให้ซาซาเฒ่าหัวเราะ งานหนัก
จำพวกเช็ดล้างทำความสะอาดล้วนมิได้แต่ต้อง ดังนั้นหากกล่าว
ให้ชัดเจนก็คืออาหารการกินและเครื่องนุ่งห่มของหลันเจ้อจึงมิได้ค่อย
ไปกว่าคุณหนูตระกูลมั่งคั่ง มือทั้งสองได้รับการบำรุงจนขาวเนียน แม้แต่
คุณหนูตระกูลเล็กๆ ยังดีสู้หลันเจ้อไม่ได้

เนื่องจากหลันเจ้อเป็นคนโปรดของซาซาเฒ่า คนทั้งนอกและใน
จวนจวินต้องเห็นหลันเจ้อแล้วล้วนต้องหยุดสนทนาด้วยความเกรงใจ
สองสามคำ หยางฉีเสยาได้ยื่นหลันเจ้อถามจึงหยุดฝีเท้า ยิ้มพลางตอบ
กลับไป

"เชียนจู่ร่าร้องจะกลับไปเล่นมากซวงลู่ ข้าไม่ไปเผื่อจะไม่พอใจ"

หลันเจ้อยิ้มพลางขยิบตาอย่างซุกซน "คุณหนูหยางทู่เมทกายใจให้
เชียนจู่ปานนี้ ไม่ต่างจากพี่สาวร่วมอุทรสักนิด! แม้แต่พี่สะใภ้ทั่วไปเกรงว่า
ยังใส่ใจน้องสาวสามีได้ไม่ถึงครึ่งของคุณหนูหยางเลยนะเจ้าคะ"

หยางฉีเสยาพยักขมเล็กน้อย "หลันเจ้อต่างหากที่เป็นคนเก่งซำงกาย
ซาซาเฒ่า ภายภาคหน้าไม่รู้ใครจะมีวาสนาได้แต่งภรรยาอย่างเจ้าไปช่วย
ดูแลเรือน"

"คุณหนูหยางพูดให้บ่าวอายสิ้นแล้วเจ้าคะ บ่าวเป็นแค่บ่าวรับใช้
คนหนึ่ง เกิดมามีชะตาต้องปรนนิบัติผู้อื่น ไฉนเลยจะกล้าถือตัวไปเป็น
ภรรยาผู้อื่น" หลันเจ้อพูดยิ้มๆ "มีเพียงคนมีหน้ามีตาอย่างคุณหนูหยางจึง
จะเรียกได้ว่าเหมาะสมกับการเป็นภรรยา!"

หยางฉีเสยายิ้ม "เจ้าประชิดข้าอีกแล้ว ซำงเถิด ข้าจะไม่พูดกับเจ้า
ให้มากความ เชียนจู่น่าจะเดินไปไกลแล้ว ข้าต้องรีบตามนางออกไป"

หลันเจ้อเปิดม่านให้หยางฉีเสยา จะส่งนางออกนอกเรือนด้วยตนเอง

ก่อนจากมาหยางฉีเสยาก็เอ่ยปากพูดอีกครา คนทั้งสองพูดจาอย่าง
เกรงอกเกรงใจกันอยู่นาน

อีกด้านหนึ่ง ชูจิ้นเหยาพบว่าหยางฉีเสยายังไม่ตามมาก็กล่าวขึ้นว่า
"เดี๋ยวก่อน พี่หญิงหยางยังไม่มา"

พวกเซียนจูได้แต่ยืนรออยู่ที่เดิม เซียนจูรอจนเบื่อจึงก้าวเข้ามาถาม
ชูจิ้นเหยา "ข้าได้ยินว่าคราวก่อนดูเหมือนเจ้าจะทำบางอย่างตกไว้ที่จวน
จวินอ๋อง เจ้าหาพบแล้วหรือยัง"

คนอื่น ๆ ได้ยินคำพูดของเซียนจู สายตาต่างก็มองไปยังชูจิ้นเหยา
ชูจิ้นเหยาใช้โอกาสนี้จึงใจตอบว่า "หาพบแล้ว เป็นข้าสะเพร่าเอง ข้าลืม
ของไว้ที่จวน พอมาจวนจวินอ๋องถึงเพิ่งนึกขึ้นได้ มีหน้าข้ายังหลงนึกว่า
ทำตกไว้ที่จวนจวินอ๋อง ربกวณทุกคนมานานเพียงนี้ รู้สึกเกรงใจโดยแท้"

กระเป๋าสเงินที่ชูจิ้นเหยาพกติดตัวเกี่ยวพันถึงชื่อเสียงของนาง นาง
มิกล้าเสี่ยงแม้นั้นย กระเป๋าสเงินใบนั้นนางให้คนเก็บไว้เรียบร้อยแล้ว
และจะไม่นำมาใช้อีก แต่เพื่อขจัดภัยในวันข้างหน้าให้สิ้นซาก ชูจิ้นเหยา
ได้หาข้ออ้างใหม่ว่าตนเองลืมทิ้งไว้ที่จวน พูดออกมาต่อหน้าคนทั้งหลาย
เพื่อไม่ให้คนอื่นหยิบเรื่องนี้มาพูดอย่างเสียๆ หายๆ ได้อีก

เซียนจูพยักหน้า เห็นได้ชัดว่าไม่ได้ใส่ใจ แต่มุมปากชูจิ้นเหยา
กลับมีรอยยิ้มเย็นผุดขึ้นมา

แต่ตัวชูจิ้นเหยาเองก็กลัวการเอ่ยถึงเรื่องในวันนั้นยิ่ง ดังนั้นต่อให้
นางรู้ว่าชูจิ้นเหยาโกหกก็ไม่สามารถเปิดโปงออกมาได้ และเกรงว่า
ชูจิ้นเหยาจะใคร่ครวญถึงจุดนี้เช่นกัน

ชูจิ้นเหยาอธิบายเรื่องกระเป๋าสเงินอย่างรวบรัดเสร็จก็ข้ามประตูนี้ไป

ชักชวนชวนให้พูดคุยเรื่องใหม่ ขณะกำลังพูดก็รู้สึกเย็นวาบในอกขึ้นมา ไม่ถูกต้อง วันนั้นจูจิ้นเมียวกับคุณหนูสามบอกแล้วว่าพวกนางบังเอิญพบข่าวชายผู้หนึ่งที่หน้าประตูห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า รู้สึกว่าอีกฝ่ายดูมีพิธีจึงพยายามรั้งไว้ ในเมื่อจูจิ้นเมียวพูดเช่นนั้น ข่าวชายผู้นั้นก็มีใช้คนที่จูจิ้นเมียวจัดวางไว้ ส่วนคุณหนูหกเพียงรอเก็บเกี่ยวผลประโยชน์หาได้แทรกแซงแผนการของจูจิ้นเมียวไม่ ดังนั้นข่าวชายผู้นั้นจึงมีใช้คนของคุณหนูหกเช่นกัน

สามารถปรากฏตัวที่หน้าประตูห้องสำหรับให้สตรีเปลี่ยนเสื้อผ้าได้อย่างเทพไม่รู้ไม่เห็น มีหน้าซำยังเป็นห้องที่เห็นได้ชัดว่ามีปัญหา สามารถสรุปได้ว่าข่าวชายผู้นั้นมีใช้บังเอิญผ่านทางมาขณะทำงาน หากมีใช้จูจิ้นเมียวและคุณหนูหก เช่นนั้นเรื่องนี้ก็ดูเหมือนจะร้ายแรงแล้ว ข่าวชายผู้นั้นเป็นคนของใคร

"จูจิ้นเหยา เจ้าคิดอะไรอยู่"

เสียงของชวนจู่ทำให้จูจิ้นเหยาได้สติกลับมา นางผีน้มนเล็กน้อยก่อนเอ่ยว่า "ข้ามิได้เป็นอะไร เมื่อครู่คิดอะไรเพลินไปหน่อย"

"ยืนอยู่ก็ยิ่งเหม่อลอยได้อีก" ชวนจู่พยักพยเปิดไปทางหยางฉีฮยา "เอาเถิด พี่หญิงหยางตามมาทันแล้ว พวกเราไปกันเถิด"

เมื่อมาถึงเรือนของชวนจู่ พวกนางก็เดินหมากกันอย่างครึกครื้น ทว่าจูจิ้นเหยาใจคอไม่ค่อยอยู่กับเนื้อกับตัวนัก

นางเหมือนจะมองข้ามคนคนหนึ่งไป เป็นคนที่ซ่อนอยู่หลังม่านได้มิดชิดอย่างยิ่ง คุณหนูหกใช้แผนซ้อนแผน นึกว่าตนเองรอดตัวไปได้ แต่ผู้ที่รอดตัวอย่างแท้จริงเป็นอีกคนหนึ่ง

ตักแตนจับจักจั่น นกขมิ้นอยู่ด้านหลังมิได้มีเพียงตัวเดียว

คนหลังม่านผู้นั้นสั่งให้บ่าวชายเข้าไปในห้อง พอเห็นว่าไม่มีคนถึงได้รับร้อนเดินออกมา เช่นนั้นเดิมทีพวกเขาคิดจะทำอะไร

จูจิ้นเหยาแค่คิดก็รู้สึกว่าร่าสั่นสะท้านขึ้นมา

เชียนจูแพ้อีกหนึ่งตาแล้วจึงปัดหมากคว่ำด้วยความอับอายจนพาลโกรธ พุดด้วยท่าทางหงุดหงิด "ไม่สนุก ไม่เล่นแล้ว"

คนอื่น ๆ รีบล้อมเข้ามาพูดปลอบโยน แต่คราวนี้เชียนจูเกลียดกล่อมไม่ถนัดตายปานั้น นางเห็นจูจิ้นเหยานั่งเหม่อลอยอยู่ตรงหน้าต่างคนเดียวจึงวิ่งไปกระโดดขึ้นบนตั่ง นั่งเอนตัวอยู่ตรงข้ามจูจิ้นเหยาพาลถาม

"เจ้ามาทำอะไรอยู่ตรงนี้คนเดียว"

"ข้าเล่นหมากขงหลูไม่เป็น ไม่อยากทำให้คนอื่นหมดสนุกจึงมานั่งชมการแข่งขันอยู่ตรงนี้" จูจิ้นเหยาพยายามทำให้ตนเองยิ้มโดยปราศจากพิรุณเต็มที่

"แค่ชมหรือน่าเบื่อยิ่งนัก หากเจ้าเล่นไม่เป็นข้าจะสอนเจ้าเอง!"

จูจิ้นเหยาริบบิฏฐิธ ถึงนางจะไม่เข้าใจก็ยังมองออกว่าเชียนจูเล่นได้แย่ที่สุด นางจึงไม่กล้าให้เชียนจูสอนตนเอง

เชียนจูนั่งอยู่บนตั่ง แกว่งขาพาลงเอ่ยว่า "ยามนี้เดือนสองแล้วกระมัง! ดีทีเดียว อีกไม่กี่วันจะถึงงานเลี้ยงวันคล้ายวันเกิดครบหกสิบปีของท่านย่าข้าแล้ว ถึงเวลานั้นจึงจะครึกครื้นอย่างแท้จริง!"

วันคล้ายวันเกิดครบหกสิบปีของชายาเฒ่า จูจิ้นเหยาเคยได้ยินผ่านหูมาเช่นกัน นี่นับได้ว่าเป็นงานใหญ่ของทั่วทั้งเมืองไท่หยวนหรือถึงขั้นทั่วทั้งซานซี จูจิ้นเหยานึกภาพบรรยากาศได้ว่าจะต้องมีแขกมากมาย บุคคลที่มีชื่อเสียงต่างพากันมาชุมนุมแน่นอน

ทว่า...วันนี้ยังไม่เริ่มเรียน เขียนจู้ก็เริ่มคิดถึงวันคล้ายวันเกิดของ
 ซายาเฒ่าแล้ว นี่พวกนางมาเรียนหนังสือเป็นเพื่อนเขียนจู้จริง ๆ หรือ
 จู้เงินเหยากังวลได้ไม่ผิด มาเรียนที่จวนไหวหลังจวินอ๋องได้ไม่กี่วันดี
 ทว่าทั้งจวนก็มีคนเข้าออกอย่างคึกคัก ในเวลาเช่นนี้จะให้เขียนจู้ตั้งใจเรียน
 ได้อย่างไร

เนื่องด้วยวันคล้ายวันเกิดของซายาเฒ่าเป็นงานใหญ่ไม่น้อย ทั้งจวน
 จึงยุ่งอยู่กับเรื่องนี้ตลอดหนึ่งเดือน ในจวนทั้งมีงานก่อสร้างขนาดใหญ่
 และทำเพิงชั่วคราว จวบจนใกล้เดือนสี่เสียงในจวนถึงได้เงียบลงบ้าง

เวลานี้ต้นหลันฮวาทิ้งหลังเรือนจู้เงินเหยาออกดอกสีม่วงอมน้ำเงิน
 รวากับอยู่ในความฝันแล้ว สระบัวไม่จับตัวเป็นน้ำแข็ง ปรากฏระลอกคลื่น
 วสันตฤดูบางเบาแผ่ออกมาแล้วเช่นกัน ขณะเดียวกันวันคล้ายวันเกิด
 ครบหกสิบปีของซายาเฒ่าก็ใกล้เข้ามา

วันที่ห้าเดือนสี่ เรือนพักแขกของจวนไหวหลังจวินอ๋องก็มีคนเข้าพัก
 เต็มแล้ว ทุกวันมีคนเดินไปมาครึกครื้นยิ่งกว่าอะไร ซายาเฒ่าเองก็
 กระปรี้กระเปร่าเช่นผู้ประสบกับเรื่องน่ายินดี เวลาคราจะยามเช้าทุกวัน
 ได้เห็นคนมากมายเช่นนั้นนางก็ยิ้มจนหุบไม่ลง วันนี้ยังห่างจากวันคล้าย
 วันเกิดของนางอีกสามวัน แต่แขกเหรื่อมากันครบแล้ว ที่อยู่ไกลเกินไป
 หรือปลื้มตัวมาไม่ได้ล้วนให้ข่าวไพร่พวกรับของขวัญมาส่ง ส่วนแขกคนอื่น
 ที่อยู่ใกล้ก็ส่งคนมาเยี่ยมเยียนล่วงหน้า

มีคนมามากมายเพื่องานนี้ ซายาเฒ่ากับซายาจวินอ๋องต่างดีใจยิ่ง
 ซายาเฒ่าจึงตัดสินใจจัดโต๊ะเลี้ยงรับรองแขกที่เดินทางมาไกลในวันนี้
 สิบบโต๊ะ พวกนางจะได้สนุกสนานกันล่วงหน้า สุหยินทั้งหลายย่อมปรบมือ

ร้องว่าดี โรงครัวเตรียมสุราอาหารสำหรับงานเลี้ยงวันคล้ายวันเกิดไว้
เรียบร้อยนานแล้ว ซายาเฒ่าสั่งคำเดียว โรงครัวก็จัดสุราอาหารสิบโต๊ะ
ออกมาได้ในวันเดียวกัน

เหล่าสตรีต่างมารวมตัวสนุกรสนานกันในเรือนซายาเฒ่า ทั้งดื่มสุรา
และหัวเราะพูดคุยเสียงดังแข็งแซ่ แม่นางน้อยอย่างพวกจูจิ้นเหยาาก็มิได้
ถูกละเลย พวกนางกับคุณหนูคนอื่น ๆ นั่งรวมกันสามโต๊ะในห้องโถง
ด้านหน้า

ครันมีคนมากเขียนจูก็อยากก่อความวุ่นวายขึ้นมา นางออกความเห็น
บนโต๊ะว่า "นั่งอยู่ในนี้น่าเบื่อจริงๆ พวกเราไปพายเรือที่ทะเลสาบกันเถิด
ถึงอย่างไรพวกนางก็ยังไม่เลิกงานเลี้ยงกันในชั่วครู่ชั่วยามนี้เป็นแน่"

ช่างขวัญกลัวโดยแท้! จูจิ้นเหยาอ้าปากค้าง ขณะที่หยางฉีสยา
ซึ่งถือตนเป็นพี่สาวที่ดีเอ่ยเตือนทันที "ไม่ได้ ไปทะเลสาบอันตรายมาก
เพียงไร พวกเรานั่งฟังผู้อาวุโสสนทนากันอยู่ในนี้ เรียนรู้หลักการจัดการ
งานต่างๆ ให้มากขึ้นจะดีกว่า นี่จึงจะเป็นสิ่งที่กุลสตรีพึงกระทำ"

เขียนจูทำหน้าที่บั้งตึงทันควัน "ท่านเอาแต่พูดสั่งสอนอยู่นั่น ในเมื่อ
ท่านชอบฟังพวกนางพูดคุยเล่นกันหลังดื่ม ท่านก็อยู่ฟังเองแล้วกัน"
เขียนจูลุกขึ้นยืน ทำท่าจะเดินออกไปโดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น "หลีกเลี่ยง
ให้หมด ข้าจะไปพายเรือ พวกเจ้าไม่ออกไปก็ตามใจ"

เสียงความเคลื่อนไหวข้างในดังไปถึงหูซายาจวินอย่างรวดเร็ว
นางปวดศีรษะอย่างยิ่ง "พวกเจ้าดูนางให้ดี อย่าให้นางตากแดด! จัดบ่าว
หญิงสูงวัยที่ว่องไวแข็งแรงไปประจำที่หัวเรือหลายคนหน่อย และจัดนายท้าย
ฝีมือดีไปประจำเรือลำละหนึ่งคน ห้ามปล่อยให้เกิดเหตุไม่คาดฝันใดๆ
ขึ้นกับพวกนางเด็ดขาด"

เหล่าบ่าวไพร่พากันตอบรับ ทางด้านเซียนจูก็เดินไปถึงสวนบุปผา แล้วเพื่อล่องเรือในทะเลสาบสมดังปรารถนา แต่เรือในทะเลสาบเพิ่งจะถูกกลากขึ้นมา ช่างได้มีวัชพืชน้ำพันธุ์จำนวนมาก ยังนำออกไปขายไม่ได้ เซียนจูรู้สึกวุ่นวายใจจึงทำปากยื่นพลางพูดขึ้น

"ข้าอยากพายเรือไปถึงยุ้งยาพานี่เล่า นี่ก็ไม่ได้มันก็ไม่อนุญาต บัดนี้แม้แต่เรือก็ยังไม่เตรียมให้เรียบร้อยอีก!"

จูจิ้นเหยาารู้สึกว่าเซียนจูกำลังพาล เรือไม่ได้ใช้มาตลอดฤดูหนาว หากไม่ทำความสะอาดจะกล้านำลงน้ำได้อย่างไร หยางฉีเสยาโน้มหน้าอีกครั้ง พุดไปพุดมาก็มีพันกลสตรีควรทำอย่างนั้นอย่างนี้ เซียนจูฟังแล้วเบื่อหน่ายเหลือจะทน จูจิ้นเหยาถึงแขนเสื้อเซียนจูเบาๆ ก่อนชี้ห่อเล็กแห่งหนึ่งริมทะเลสาบพลางกล่าวขึ้น

"เซียนจู ท่านดูห่อเล็กทางด้านนั้น ในเมื่อท่านทนรอไม่ไหวก็ไปนั่งบนห่อสักครู่เถิด ทั้งรับลมได้และชมทิวทัศน์ในสวนบุปผาได้ด้วย"

เซียนจูได้ฟังก็ตอบตกลงด้วยความยินดีแล้วลากจูจิ้นเหยาวิ่งไปทางห่อทันที หยางฉีเสยาตามหลังไป ร้องเรียกพลางคิดในใจว่าเหตุใดนางนี้ก็ไม่ถึงว่าควรเชิญเซียนจูไปนั่งรอที่ห่อ ครั่งนี้ถูกจูจิ้นเหยาชิงตัดหน้า ครั่งหน้านางจะต้องแก้มือให้ได้!

จูจิ้นเหยากับพวกเซียนจูเดินขึ้นมabenห่อแล้ว เซียนจูส่งเสียงร้องดีใจก่อนวิ่งไปที่หน้าต่างทันที สาวใช้วิ่งตามหลังพลางร้องเตือน

"เซียนจู ท่านวิ่งช้าลงหน่อยเจ้าคะ ระวังจะลื่นนะเจ้าคะ!"

หลังหลงเองก็กระชิบเตือนจูจิ้นเหยาเช่นกัน "คุณหนู ท่านระวังเท้าด้วยเจ้าคะ ถึงอย่างไรที่นี่ก็เป็นชั้นสอง ระวังไว้หน่อยอย่างไรก็ไม่เสียหาย"

จูจิ้นเหยาพยักหน้าเบาๆ เป็นความหมายว่าตนเองเข้าใจดี แม้ตอนนี้

จะไม่นับว่าสูงจากพื้นมากนัก แต่ถึงอย่างไรก็เป็นชั้นที่สองของหอ หาก
เผลอถูกใครผลักจากด้านหลัง นั้นคงเกินจะรับไหว

เนื่องจากในใจฉู่จิ้นเหยาตระหนักถึงเรื่องนี้อยู่เสมอจึงยืนอยู่ใน
จุดที่ไม่ใกล้ไม่ไกลจากหน้าต่างอยู่ตลอดเวลา ในขณะที่เขียนจุฬิงราวกันขึ้นนั้น
ขึ้นที่ด้านนอกโดยไม่คำนึงถึงสิ่งใดทั้งสิ้น

แม่นางน้อยที่มาเป็นแขกต่างรุ่มลืออยู่ข้างกายเขียนจุฬิงราวทั้งยังเอาใจ
เขียนจุอย่างระมัดระวัง ทันใดนั้นพลันมีเสียงฝีเท้าหนักๆ ดังมาจาก
นอกหอ คนลักษณะคล้ายบ่าวหญิงสูงวัยผู้หนึ่งวิ่งขึ้นมาด้วยอาการหอบ
ยังไม่ทันยืนได้มันคงก็ส่งเสียงถามขึ้น

"เขียนจุอยู่ที่นี้หรือไม่เจ้าคะ"

ฉู่จิ้นเหยาเขียนอยู่วงนอก ได้ยินคำถามก็รีบตอบรับ "อยู่ หมัวมัว
มาหาเขียนจุมีเรื่องอะไรหรือ"

เขียนจุได้ยินว่ามีคนเรียกหานางก็เบิกปากอย่างไม่พอใจ "ยังจะมีเรื่อง
อะไรได้ ต้องมาเรียกข้ากลับไปแน่"

"ตายจริง หุนหัวของบ่าว!" บ่าวหญิงสูงวัยตบต้นขาพลางร้องเรียก
เสียงลั่น "ท่านรีบกลับไปเถิดเจ้าคะ! เหล่าจุ่งกับพระชายาเพิ่งได้รับ
จดหมายจากชื่อจื่อ บอกว่ารัชทายาทจะเสด็จจวนจวนต้อง บัดนี้อยู่
ระหว่างทางแล้ว!"

"รัชทายาท?"

คนทั้งหมดล้วนตกใจจนสะดุ้ง สตรีหลายคนถึงขั้นลุกขึ้นยืน แม้แต่
เขียนจุเองก็มึนงงนอนใจแล้ว นางรีบร้อนถอยกลับมาจากหน้าต่าง
วิ่งไปตรงหน้าบ่าวหญิงสูงวัย มือขยำกระโปรงตนเองอย่างสะเทือนอาย
อยู่บ้าง

"เจ้าพุดจริงหรือ เป็นรัชทายาทพระองค์นั้นหรือ"

"โอ้เอ๋ย เชียนจู่เจ้าคะ รัชทายาทยังมีพระองค์ใดได้อีก ท่านผู้นี้ ก็ไม่รู้ว่าทรงเป็นอะไร จู่ๆ ก็กินสนพระทัยใคร่เสด็จมาขอบของขวัญแก่เหล่า จู่จ้ง จ้วนน้องกับซื่อจื่อเองก็เพิ่งจะได้รับข่าว เชียนจูรีบตามบ่าวกลับไป แต่งตัวฉลุเสื้อผ้าใหม่ตอนนี้ยังทันรัชทายาทเสด็จเข้าจวนพอดีนะเจ้าคะ"

เชียนจูลนลานอยู่บ้าง นางตกตะลึงจนทำอะไรไม่ถูกอยู่ชั่วครู่ ถึงค่อยตื่นจากความฝัน รีบตอบตกลงทันที

อย่าว่าแต่เชียนจู คนอื่นๆ ก็กระสับกระส่ายเช่นกัน รัชทายาทจะเสด็จมาแล้ว ในเวลาสำคัญเช่นนี้ใครยังมีแกล้งจะล่องทะเลสาบได้อีกเล่า เหล่าสตรีใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวนัก สายตาล่องลอย มิต้องสงสัยว่า คนทั้งหมดล้วนไม่อยากยืนอยู่ตรงนี้แล้ว ไม่ว่าใครล้วนอยากรีบกลับไปจัดการตนเองทั้งสิ้น

หลังหลังดิ่งแขนเสื้อฉู่จิ้นเหยาเสียวๆ "คุณหนู พวกเราก็กลับกันเกิดเจ้าคะ ท่านเปลี่ยนไปสวมชุดผ้ายกดอกชุดนั้น ผมก็เกล้าเสียใหม่ดีกว่า"

ฉู่จิ้นเหยาได้ยินแล้วก็อยากบอกหลังหลังเหลือเกินว่าพวกนางกับรัชทายาทห่างชั้นกันมาก ในโอกาสเช่นนี้พวกนางจะมีสิทธิ์ได้เสนอน้ำหรือ หากเปลี่ยนชุดประทีนโฉมใหม่มีแต่จะเสียแรงเปล่า แต่ฉู่จิ้นเหยาภาวนาตามองรอบๆ ถึงได้พบว่าเหล่าสตรีล้วนมีท่าทางกระเหี้ยนกระหือรือแทบอดรนทนไม่ไหวอยากจะขอตัวไปก่อนเหมือนกับหลังหลัง

ฉู่จิ้นเหยาวิ่งแสดงออกชัดเจนเป็นพิเศษ นางคอยมองไปทางบันไดบ่อยครั้ง มือบิดผ้าเช็ดหน้าไม่หยุด

พวกนางส่งเสียงอะอะอยู่บนหอ มิได้สังเกตเห็นว่าคนกลุ่มหนึ่งค่อยๆ เดินมาใกล้โดยมีผู้ติดตามห้อมล้อม เนื่องจากเชียนจูต้องการ

เมื่อสหายรู้ใจกลับมาพบกันอีกครั้ง
'วูจิ้นเหยา' กลับไม่เชื่อว่า 'ฉีเจ๋อ' กับรัชทายาทผู้สูงส่งคือคนเดียวกัน
นางคิดเพียงว่า... ฉีเจ๋อคงบำเพ็ญเพียรมาไม่น้อย
ถึงมีรูปโฉมงดงามเทียบเคียงรัชทายาทได้

ระหว่างนั้นการแย่งชิงของเหล่าคุณหนูดำเนินไปอย่างดุเดือด
'วูจิ้นเหยา' เกือบได้ครองตำแหน่งชายาเอกของซือจื่อ
กว่าแผนการอันชั่วร้ายของท่านพ่อและท่านแม่จะทำให้นางถูกลดศักดิ์เป็นเพียง 'อนุ'

เมื่อเรื่องนี้ไปถึงหู 'ฉินฮั้ว'
เพลงโกลະในอกเขาก็ลุกโซน
ในเมื่อไม่มีผู้ใดเห็นค่านาง...

เช่นนั้น... เขาชอรับนางเป็นชายารัชทายาทเองก็แล้วกัน!

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูแลท่านด้วยใจ
โทร. 02 840 4888
www.jamsai.com

ชวนคุณมาอ่านหัวใจ

ทดลองอ่าน

พากกว่ารัก
ISBN 978-616-06-3354-8

ราคา 429 บาท